

ЗА ДА ДОСТИГНА СЕБЕ СИ

ЕМИЛ ПАВЛОВ

ЕМИЛ ПАВЛОВ
ЗА ДА ДОСТИГНА СЕБЕ СИ

chitanka.info

*Долавям шепот
от градината с прозрачните слънца,
наречена Поезия.
Цветята ѝ ме викат —
през грубите стени на тялото да се промъквам —
възхитително възшебни,
настоятелно в дома си ме приканват,
за да ги рисувам!
Но не зная как.
Покажи ми, Време!*

ДА СЕ ЗНАЕ

*Когато преди седемдесет и пет години
комунистите дойдоха
отнеха хилядните стада и земи на моя пралядо
дал своя принос за световния блясък
на българския лев
ограбиха изгражданото с усилие от поколения
бъдеще.*

*Когато преди тридесет години
неолибералите дойдоха
отнеха малкото събрано от баща ми
за цял един живот в мината.
Аз нямам нищо друго днес
освен своенравните си стихове
Да се знае —
от който там е наред да идва.*

I ЧАСТ
ВСТРАНИ ОТ СТЬПКИТЕ ТИ

ДИВИ ЦВЕТА

*На друг език ме викате,
отдавна от мене изгубен,
диви цветя, из диви полета разпръснати,
далеч от градините спретнати,
в които мирише на заключено слънце.
Аз избягах, диви цветя.
Оголил всяко сетиво до чисто,
дойдох да легна между вас,
за да ме учите
на красота
и на обичане.*

ИВ

*Изящна рокля искам, Ив,
за теб да изплета,
с копринените букви, със които
край Исла Негра своята любима
Неруда е загръщал,
във съчастие със южната луна
и океана.*

*Ала поезията не ме научи
като него да скроявам, затова
единствено със своите цветя прозрачни
ще те наметна в малката ни стая.*

*Но и на тебе,
толкова красива, Ив,
не би подходило ти никак
дреха чужда да обличаш.*

НИКОГА НЕ СЪМ ХАРЕСВАЛ МАРТ

*Никога не съм харесвал март —
колебанието на вятъра,
сякаш напълно изгубил увереност
за посоката,
странните срещи на слънце и сняг
в несигурните длани на небето,
все още липсващите птици
и подлудяващите амплитуди,
с които дори термометрите
трудно могат да свикнат.*

*Завързваш около ръката ми
своята бяло-червена мартеничка
с трепереци пръсти.
Опитвам се да ги успокоя,
допирайки ги до устните си,
но и двамата знаем добре,
което не казваме.*

*Ти ще се върнеш при него
и той ще получи своето лято.
А за мен ще остане поезията.*

Така и няма да заобичам март.

И КОЛКО СИЛНО МИ СЕ ИСКА

*Неудържимото утро на август
прозорчетата на душата ми разтваря
през всяко втурва се, тържествено се възвестява
пред слисания поглед на съня
и в себе си отвежда ме.*

*Така красиво е
и колко силно ми се иска
да взема другото сърце на свойто тяло
и устните, налети с кръв от вишна
в прозрачните цветя на слънцето да се изкъпем*

*Но вие тук единствено
неумолимото отсъствие.*

(НЕ) МОЖЕМ

*Можеш да откъснеш всички страници
върху които името ти е дълбано
безмилостно да ги възпламениш
и сетне дълго да се вираш в пепелта им.*

*От всяка буква мога да се отрека
тъй както полудяла майка се отрича от децата си*

—
за да се спася.

*Повечето си стихове написах за теб —
това и двамата не можем да променим.*

Те принадлежат единствено на себе си.

СЪУЧАСТНИК СЪМ

*Престъплението се състоя
на самия вход на университета —
най-нахално връхлетя редовната ми разходка
в мързеливото утро по булевард „Монтевидео“.
Там някъде,
между напрацелите млади тела,
насочили се въвн от нощта, към своите лекции,
вонящи на алкохол и на секс,
момичето със скъсани дънки ме спря,
премятайки тънка цигара из влажните си устни,
с агресивно надничаща татуировка от дясното
бедро,
поиска огънче;
поиска го с черните си очи,
с полудяващите пожари, изригващи от дълбините
им,
в които ме потопи безмилостно.*

*Сега съм наполовина поет, наполовина съм пепел.
Хубаво ми е!
Съучастник съм!*

НЕ ИСКАМ НИЩО ПОВЕЧЕ ОТ МЛАДОСТТА СИ ДЕВЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

*Не искам нищо повече от младостта си,
освен да бъде търсен дом от слънцето
във дните,
а нощите ѝ да са южно вино
и поезия.*

*Да бъдат стиховете ѝ пътуване по думите
отвътре.*

*И на вода течаща ритъма да следват.
И тишина да бъдат,
пред славея щастливо се предала.
Да търсят повече от разума — сърцето.*

*Една жена, самоизваяла се
от коприната на моите сънища,
да ги напусне,
пред мене стъпките си парещи да спре,
да ме окичи с пламналата своя роза
и тази роза, с корени в кръвта ми,
да е все разлистена.
Да ме обгърне в крехката постеля
на своя тайнствен аромат,
извиращ от дълбоката ѝ женска тайна —
Дете да бъде
и да бъде Майка.*

*Не искам нищо повече от младостта си,
освен в обувките си да ме пусне вятърът.
И в лудостта си да разбиваме морето.
Във седемте синеещи очи на Рила
очите си да къпя —*

*за красотата да са вечно чисти.
Към хоризонтите да тичам жаден,
а щом предела си поварвам че достигам —
врата откряната да ме очаква.*

Не искам нищо повече от младостта си!

ЗАЩО

*Из световните ти улици,
Град,
излъскани храмове с куполи позлатени
приканват да си купиш Бог —
това същият Бог ли е, дето
в кръвта на животното диво препуска
и със себе си храни тревата зелена?*

*О, Господи,
защо не ме надари на мравката малка със разума,
че да те имам безплатно?*

КОГАТО ПЛАЧЕ БОГ

*Когато плаче Бог,
единствено Поетът чува сгромолясването на
сълзите*

и му отговаря:

*— За тебе ли самия, Господи, е болката
или за хората,*

*завършващи поредния ковчег на Ной,
след който Ти ще бъдеш обявен за мъртъв?*

Аз винаги плача за Тебе.

ЗА ДА ИМА ВЪВ ПОСЛЕ-ТО

*Събирам отломки от разпиляното слънце
из мъртвеещата ти пепел.
Като безмилостна хрътка,
преследваща с ярост своята жертва,
все по-озъбено към поредния Ноев ковчег
доближаваш се.*

*Разчитам ясно, Ден,
необузданата лудост в очите ти,
пругаването на небесната дъга^[1],
изгарянето на слънцето и зная,
че на бъдния кораб, из строго подредените палуби,
нито един поет няма да бъде допуснат.*

---

[1] В Библията небесната дъга е символ на споразумението между Бог и човечеството, сключено след Големия потоп. Хората обеща ли никога повече да не се отричат от Бог, а Бог им обеща повече да не обръща гнева си срещу тях. ↑

МОЕ СЛЪНЦЕ, РЕЛИГИЯ МОЯ

*Боговете с човешки лица са ми чужди,
те през прага свирепо се взират,
кухи пръсти, студени, протягат насам,
гледа си със мен да нахранят.*

Те не разбират.

*Във моята душа олтар едничък,
изваян от цветя прозрачни, се въздига
към теб —*

*мое единствено слънце, Поезия,
единствена моя религия, Природа!*

ПОЕТИЗМИ

*Само поетите могат да ходят на плаж след
полунощ
и да се радват на слънцето...*

* * *

*Който е казал
— Музикант къща не храни —
не е познавал поетите.*

* * *

*Всяка жена мечтае
да бъде загърната с дреха от стихове,
кроена специално за нея.
Но малко са готови да платят цената —
та поетите не са дори музиканти.*

* * *

*На старото пристанище „Поезия“,
поетът е слънчева птица за чуждата болка
и само ранен кораб за своята.*

* * *

Поетът скита се на думите по вътрешната страна.

* * *

*Когато умира Поет,
нощта преподрежда звездите.*

* * *

*Неолибералния глобализъм отгледа цяло поколение,
незадаващо въпроси. Дори и в поезията.
И на практика — отрече нейната същност!*

* * *

*Поезията е непрестанно търсене,
но не толкова на отговори.
За нея по-интересни са въпросите.*

* * *

*Който притежава литературата на един народ,
притежава неговото бъдеще.*

ИЗ ТЪЛКОВЕН РЕЧНИК НА ПОЕТА

на Красимира Зафирова

СТРАНИЦА ПЪРВА

Срещу дефиниция за Слънце пише —
най-непокорната измежду всички птици.
Срещу думичката Вечност е записано — Дете.
Щастие — домът на слънцето се там намира.
Аромат на вишна — песничка любима на всяко небе.
Цветя — това са преоблеклите се стихове.
Светулка — оцеляла падаща звезда.
Поет — той е на всяка светулка побратим.
Сърце и Майка — посочено срещу Земя.

СТРАНИЦА ВТОРА

Война — такава дума в този речник няма.
Предателство — цената на кръвта.
За верен указател към поредния ковчег на Ной
указана е — Алчност.
Стени — безсилни пред поезията са до една.

СТРАНИЦА ТРЕТА

Откриваме на страница трета
най-точната дефиниция за Разум — Природа,
с добавка — неясно остава
доколко човечеството вписва се в нея.

ИЗТРЪГНЕТЕ СТИХА ОТ СТУДЕНИТЕ РЪЦЕ НА РАЗУМА

„Къде са дивите деца на
Уитман...“

Лорънс
Ферлингети

*Поети, изтръгнете стиха от студените ръце на
разума*

и го върнете на сърцето.

*Достатъчно прецизно подредени пъзели,
задрямали в скуката.*

*Думите не са предмети
с неудобна или подходяща форма.*

*Думите не са числа
от сложна математическа формула.*

*Думите не са парчета някакви,
случайно вмъкнати във битието.*

*И не са материал зидарски
за стените на човешката опитоменост.*

*Думите са непокорни огнени езици —
във всяка влезте и горете.*

*Думите пера са от митичната Жар-птица —
с тях небето изгребете.*

*Думите потаен океан са — удавете се
в дълбоката му, тиха мъдрост и
в безумните вълни на яростта му.*

*В думите живеете,
тъй както в себе си живеете.*

*Изпийте светлата им същност
и със нея,
когато се завърнете отвън — пишете.
Върнете на стиха
на думите вулканичния блясък, Поети,
изригващ в ударите на сърцето.*

И ВСЯКА ПРОЛЕТ ВИШНИ ЩОМ ЦЪФТЯТ

*И всяка пролет вишни щом цъфтят
преди да ме разтвори на вишните алене
омагьосаният аромат
в желаните градини на безкрайния залез
където стиховете спят
се усмихвам*

*не се докоснахме със лудостта ти свят
очовечено време —
встрани от стъпките ти да остана искам
и всяка пролет вишни щом цъфтят
с вълните им невидими да се разплисквам.*

СТАРОПЛАНИНСКИ КОНЕ

*Разкъсват залеза конете с дивите копита,
върхлитат върху розовеещите облаци
и ги увличат за последно спускане по вятъра
из склоновете на зелената си младост.*

*Сега е време за препускане, за напрацели жили,
за подивяла кръв из прекипяващите вени.*

*Сега е време, мили мои, утре —
ще бъдат утре склоновете уморени.*

20.07.2019, хижа Вежен

СТЕНАТА

*Стената е винаги вътре в нас,
извисена, стои непокътната.
Толкова лесно е да я скрием от другите,
с повечко усилия — от себе си.*

*Но сякаш се страхуваме от неизбежното —
най-неочаквано да дойде миг,
един измежду нас да се изправи с ярост,
очи кървявали във своята стена да впие
и в нея челото си силно да заблъска,
до окончателния край непредсказуем.*

*Какво тогава ще направим ние,
какво тогава трябва да направим?*

ЗАЩО ПИСАХ СТИХОВЕ

*Нищо ново не разказах на дните,
ново цвете в градината
с прозрачните цветя не отгледах.
Защо писах ли?
Защото трябва да се пишат стихове,
за да не умират думите,
да са красиви в оня неизбежен миг,
когато ще се появи Поетът,
обявяващ новото стихотворение.*

ПОСЛЕДНОТО СТИХОТВОРЕНИЕ

*Последното стихотворение което написах
не ми позволи да си тръгна от него.*

*Колко ли стихотворения
съм опитвал да редактирам след време
но бях ги напуснал и връщане обратно нямаше
а ето че това ме задържа във себе си*

Преглеждам бавно всяка нишка от която изтъкано е

—
*да няма скъсано влакно случайно
или несходство в цветовете и аромати
ала е всичко както подобава
на най-красивото измежду всичките
които съм изпитал.*

*Нима безсмислено е вече да излизам
Нима поезията с мене се сбогува?*

II ЧАСТ
ДОЛАВЯМ ШЕПОТ

ЗА ДА ДОСТИГНА СЕБЕ СИ

на *Олга*

*Какво е нужно
за отглеждането на красиво цвете,
да люби дните с аромата си,
да води празничното
шествие на пролетта?*

*Кой налива водата на слънцето
в дълбокото море на росата
и от него ли пие своите ноти
горският славей?*

*Откъде знае пъстървата
с малките точки червени,
къде точно сърби го поточето бистро,
за да го почеше?*

*Нали няма миг да настъпи, в който
децата на всички морета — вълните игриви,
ще изоставят внезапно
неуморните посоки на лодките,
отвързани от възхитения поглед на кея?*

Разкажи ми, Време!

*Отнеси ме високо нагоре,
над замразените в самотата си
горди върхове на земята*

*и в очите на планинската гъска пусни ме —
в тях да намеря
на животното диво следите,
избродирали върху земния плат
свободата си.*

*На снежинката в нежното бяло
научи ме с тишината да падам
в пируета на зимата,
семената повиващ
до усмивката на Март.*

*Открехвай ме нежно
с листенцата вишневи,
да пия жадно
на пчелата малка неуморната любов
до дъното на кехлибарените
медни улички.*

*И потопявай ме
в реката мъдра на спокойствието,
тъй както прекипяващият Юли
в омагьосаните гайди на Родопите
се сгушва.*

*С музиката на дъжда
засявай ме,
в щедрите прегръдки на пръстта
ми подарявай бъдеще.*

Подслони ме, Време!

*Посоките, в света на хората,
изследвах дълго
в търсене на знаците,
насочващи към моето призвание.*

*Край лъскавия праг на славата,
изкушаваща със кухнята си вечност,
преминах,
но не спрях.*

*На суетата
в огледалото бездънно се изливах.
И спусках се по склоновете
стръмни на лъжата —
те не изискват никакво усилие.*

*Дълбаех в похотта с наслада
чак до грозното ѝ изкривено дъно.
И робувах на плътта си.
Стопявах се в прегръдките
изгарящи на алкохола.*

*На сивите желания размерите безкрайни
обстойно мерех с дните.
И крачех из дълбоките подземия
на безличието,
ненамерил никъде следата,
отредена ми да я запълня.*

*Накрая дом за себе си издигнах
зад невъзможните стени на самотата.
И нито търсех вече,
нито чаках.*

*Докато в един следобед летен,
не се разтвориха очите ми отново
пред изящните пеперудени стъпки из въздуха.*

Те ме викаха!

*Спомням си, душата ми тогава
как от радост изкрещя и се разплиска.*

*Прозорчетата многобройни на красивото
са винаги обърнати към Бог
и се усмихват.
Помогни ми всяко да открия —
душата гладна да нахраня със обичане.*

*Едва сега узнах
най-съкровената измежду всички тайни —
че всичките многообразни форми,
със своите богати съдържания,
събрани заедно, разкриват образа на Бог!
Дай ми сили, Време,
мястото си в този образ да заема.*

*Долавям шепот
от градината с прозрачните слънца,
наречена Поезия.
Цветята ѝ ме викат —
през грубите стени на тялото да се промъквам, —
възхитително вълшебни,
настоятелно в дома си ме приканват,
за да ги рисувам!
Но не зная как.*

Покажи ми, Време!

*По крехката посока на сърцето
все по-навътре, към началото
светлината си разливай,
за да достигна себе си!*

ВЗЕМИ МЕ

*На пустинния пясък
в очакването търпеливо на дъжда
открих най-горещата обич
и на пясъка казах —
вземи ме
в своята жажда,
аз имам с какво да платя.*

*В песента на дъжда,
напояваща страстно земята,
долових съвършения ритъм
и казах на дъжда —
вземи ме
в своята музика,
аз имам с какво да платя.*

*На неспокойния вятър
в посоките непреклонни
свободата видях как ликува
и на вятъра казах —
в своята сила
вземи ме,
аз имам с какво да платя.*

*Красотата видях как се ражда
на сърнето в изящните стъпки
край планинското езеро тихо
и на сърнето казах —
в нежността си
вземи ме,
аз имам с какво да платя.*

*В неуморния път на водата,
между облака и морето
най-древната мъдрост усетих
и на водата прошепнах —
вземи ме
в своята вечност,
със себе си ще платя!*

Издание:

Автор: Емил Павлов

Заглавие: За да достигна себе си

Издание: първо

Издател: Книжен тигър

Град на издателя: София

Година на издаване: 2021

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Редактор: Чинко Велков

Художник: Жоро Петков

Коректор: Красимира Зафирова

ISBN: 978-954-429-043-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14592>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.